

Biblioteca **Dreptul insolvenței** este un proiect dezvoltat de Editura UNIVERSUL JURIDIC în parteneriat cu INSTITUTUL NAȚIONAL PENTRU PREGĂTIREA PRACTICIENILOR ÎN INSOLVENȚĂ.

SUSANU, CLAUDIA ANTOANELA

■ Studii:

2010: doctor în Drept, Facultatea de Drept, Universitatea „Al.I. Cuza” din Iași, specializarea Dreptul comerțului internațional, titlul tezei: „Impactul integrării în Uniunea Europeană asupra societăților comerciale din România”;

2004: master în Drept, Universitatea „Al.I. Cuza” din Iași;

1995: licență în Drept, Facultatea de Drept, Universitatea „Al.I. Cuza” din Iași.

■ Activitate profesională:

Este judecător din anul 1995, în prezent desfășurându-și activitatea la Curtea de Apel Iași – Secția civilă (2004-prezent); formator al Institutului Național al Magistraturii (2005-prezent); membru al Rețelei de Cooperare Judiciară în materie civilă și comercială (2006-prezent); cadru didactic asociat – Universitatea „Al.I. Cuza” din Iași, titular de curs la disciplina *Jurisdicții speciale în dreptul comercial*, ciclul de studii Master – Dreptul afacerilor.

■ Activitate științifică:

Este autor al lucrării *Cadrul juridic societar. Repere naționale și europene*, Ed. Universul Juridic, București, 2018; coautor al lucrării *Codul civil adnotat, vol. III. Art. 535-952. Despre bunuri*, Ed. Hamangiu, București, 2013; coautor al lucrării *Probleme în procesul civil. Practică judiciară*, Ed. Hamangiu, București, 2011; coautor al lucrării *Ghid de audiere a copilului în procedurile judiciare* (coord.: M.M. Pivniceru, C. Luca), Ed. Hamangiu, București, 2010; coautor al lucrării *Procedura insolvenței. Practică judiciară 2006-2009*, Ed. Hamangiu, București, 2009; coautor al lucrării *Citarea și comunicarea actelor de procedură. Practică judiciară. Ediție revăzută și adăugită*, Ed. Hamangiu, București, 2009; coautor al lucrării *Moștenirea legală și testamentară. Împărțirea moștenirii. Practică judiciară. Ediție revăzută și adăugită*, Ed. Hamangiu, București, 2009.

Este coautor al Culegerii de practică judiciară pe anul 2012 a Curții de Apel Iași, Ed. Hamangiu, București, 2015; al Culegerii de practică judiciară pe anul 2011 a Curții de Apel Iași, Ed. Hamangiu, București, 2013 și al Culegerii de practică judiciară pe anul 2010 a Curții de Apel Iași, Ed. Hamangiu, București, 2012.

Este coautor al publicației Buletinului Rețelei Judiciare Române în materie civilă și comercială nr. 3/2018, Ed. Hamangiu, București, 2018; al Buletinului Rețelei Judiciare Române în materie civilă și comercială nr. 2/2016, Ed. Hamangiu, București, 2016 și al Buletinului Rețelei Judiciare Române în materie civilă și comercială nr. 1/2015, Ed. Hamangiu, București, 2015 (coord.: V. Onaca, I. Burduf).

Claudia Antoanela Susanu

Procedura insolvenței Partea generală

Practică judiciară

Universul Juridic

București

-2019-

Cuprins

Abrevieri	5
Capitolul I. Aspecte generale	7
Secțiunea 1. Scopul procedurii insolvenței	7
Secțiunea a 2-a. Caracterile procedurii insolvenței	25
Secțiunea a 3-a. Principiile procedurii insolvenței	26
Secțiunea a 4-a. Succesiunea legilor în timp	42
Capitolul II. Participanții la procedura insolvenței	52
Secțiunea 1. Instanțele judecătorești. Judecătorul-sindic	52
Secțiunea a 2-a. Creditorii	124
2.1. Adunarea creditorilor	124
2.2. Comitetul creditorilor	183
Secțiunea a 3-a. Practicianul în insolvență.	
Administratorul judiciar. Lichidatorul	188
Secțiunea a 4-a. Administratorul special	273
Capitolul III. Citarea și comunicarea actelor de procedură în procedura insolvenței	315
Capitolul IV. Apelul în procedura insolvenței	329
Secțiunea 1. Obiectul apelului	329
Secțiunea a 2-a. Părțile în judecata apelului	336
Secțiunea a 3-a. Termenul de apel	343
Secțiunea a 4-a. Soluțiile judecătii în apel și efectele anulării/schimbării hotărârii primei instanțe	358

CAPITOLUL I

Aspecte generale

Secțiunea 1

Scopul procedurii insolvenței

Decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție – Recurs în interesul legii

1. Scopul procedurii – asigurarea unei reparații echitabile, egalitară a prejudiciilor suferite de toți creditorii falitului. Hotărâre judecătorească de atragere a răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere pronunțată în condițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006. Executarea acesteia în cazul concursului dintre creditorii fiscali și ceilalți creditori ai debitorului

Legea nr. 85/2006 – art. 2

Curtea reține că procedura falimentului este o procedură concursală, colectivă, unică și unitară pentru toți creditorii. Scopul ei este de a asigura reparația echitabilă, egalitară a prejudiciilor suferite de toți creditorii falitului prin insolvența acestuia în sensul că din rezultatul final al procedurii falimentului fiecare creditor va primi o cotă-parte, direct proporțională cu ponderea pe care o are propria sa creanță în totalul masei credale, cu respectarea ordinii de prioritate stabilite de legiuitor.

Când bunurile debitorului insolvent nu sunt îndeustătoare pentru acoperirea masei pasive și când s-a admis cererea de atragere a răspunderii organelor de conducere sau de supraveghere ale debitoarei aflate în insolvență, potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, creditorii sunt îndreptățiți să urmărească personal acele persoane, în scopul satisfacerii creanțelor lor.

Ca regulă generală, executarea silită împotriva persoanelor prevăzute la art. 138 din Legea nr. 85/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se efectuează de către executorul judecătoresc, conform Codului de procedură civilă, regulă stabilită la art. 142 alin. (1) din același act normativ.

Art. 136 din O.G. nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare (C. pr. fisc. anterior – n.a.), prevede în cuprinsul capitolului referitor la organele de executare silită că, în cazul în care debitorul nu își plătește de bunăvoie obligațiile fiscale datorate, organele fiscale competente pentru stingerea acestora vor proceda la acțiuni de executare silită, potrivit acestui cod.

Alin. (6) al art. 136 din O.G. nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instituie o normă derogatorie de la dispozițiile art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, astfel că, în situația în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate cu dispozițiile Capitolului IV din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, și pentru creanțele fiscale, prin derogare de la prevederile art. 142 din același act normativ, executarea silită se efectuează de organul de executare în condițiile instituite de Codul de procedură fiscală.

Din interpretarea literală și gramaticală a dispozițiilor art. 136 alin. (6) din O.G. nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că legiuitorul a dorit ca la executarea creanțelor fiscale cuvenite bugetului de stat să se deroge de la dispozițiile art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la punerea în executare, prin intermediul executorului judecătoresc, a hotărârii judecătorului-sindic, având ca obiect atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere din cadrul societății supuse procedurii insolvenței.

Competența de punere în executare a hotărârii judecătorului-sindic, vizând atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere sau de supraveghere din cadrul societății supuse procedurii reglementate de Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, aparține organelor fiscale de executare, potrivit dispozițiilor art. 33 din O.G. nr. 92/2003,

republicată, cu modificările și completările ulterioare, numai în situația în care în pasivul debitorului insolvent se află și creanța fiscală.

Derogarea instituită la art. 136 alin. (6) din O.G. nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se extinde asupra tuturor categoriilor de creditori, astfel că, în cazul în care asupra acelorași venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, aceasta se va face potrivit dispozițiilor O.G. nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de către organele prevăzute de aceasta.

Dispozițiile art. 136 alin. (9) din O.G. nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reglementează concursul de executări silite, organele de executare fiscală fiind competente să continue procedura de executare, indiferent de momentul în care a început executarea silită de drept comun.

Procedura specială instituită de legiuitor prin art. 136 alin. (6) din O.G. nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este o derogare de la procedura instituită prin art. 142 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, privind procedura fiscală, derogare determinată de obiectul executării silite, respectiv încasarea creanțelor fiscale ce constituie surse la bugetul de stat.

În acest sens, trebuie subliniat că dispozițiile art. 136 alin. (6) din O.G. nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, au fost atacate la Curtea Constituțională a României, respingându-se excepția de neconstituționalitate conform Deciziei nr. 942/2006.

Se reține, în opinia Curții Constituționale, că regimul derogatoriu de la dreptul comun în materia insolvenței, prevăzut prin textul de lege criticat, constituie opțiunea legiuitorului, care poate stabili norme de procedură specială, derogatorii de la regulile generale determinate de anumite situații speciale. În cazul de față, situația specială este dată de faptul că obiectul executării silite îl constituie încasarea creanțelor fiscale ce constituie surse ale bugetului de stat, interesul general ocrotit impunând adoptarea unor reguli care să asigure protejarea eficientă a creanțelor statului și recuperarea lor cu prioritate.

✍ ICCJ, decizia nr. 6 din 14 mai 2012, publicată în M. Of. nr. 411 din 20 iunie 2012

Decizii ale Curții Constituționale

2. Scopul procedurii – recuperarea creanțelor asupra averii debitorului. Luarea deciziilor privitoare la aspectele importante ale procedurii prin raportare la valoarea creanțelor, iar nu la numărul creditorilor

Legea nr. 85/2006 – art. 2

Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (2), (2¹) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, în cadrul primei ședințe a adunării creditorilor sau ulterior, creditorii care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor pot decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. Astfel, adunarea creditorilor este convocată pentru a decide în toate aspectele importante ale procedurii prevăzute de lege, iar pentru facilitarea luării deciziilor în cadrul acestui organ colegial sunt prevăzute două modalități de vot, ambele bazate pe criteriul valorii creanțelor. Regula în această materie este stabilită de dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora deciziile adunării creditorilor se adoptă cu votul titularilor majorității, prin valoare, a creanțelor prezente. Există situații speciale, cum este aceea a desemnării unui administrator judiciar sau a unui lichidator, motivate de importanța sporită a unor astfel de decizii, pentru care legea impune o majoritate specială, și anume votul creditorilor care dețin cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor. Opțiunea legiuitorului pentru criteriul valorii, și nu pentru cel al numărului creditorilor, este justificată de principalul obiectiv al procedurii insolvenței, respectiv recuperarea creanțelor asupra averii debitorului. Or, în măsura în care repartizarea sumelor ce rezultă din lichi-

darea bunurilor debitorului se face, în cadrul aceleiași clase de creditori, proporțional cu valoarea creanțelor, este firesc ca deciziile privitoare la aspectele importante ale procedurii să fie luate prin raportare la valoarea creanțelor, iar nu la numărul creditorilor.

Având în vedere aceste considerente, Curtea a constatat că soluția legislativă criticată, și anume posibilitatea creditorului care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor de a desemna, fără consultarea adunării creditorilor, un administrator judiciar sau lichidator ori de a-l confirma pe cel provizoriu este pe deplin justificată, întrucât legiuitorul a optat pentru criteriul valorii, iar nu pentru cel al numărului creditorilor. În același sens, Curtea a mai reținut că, în ipoteza normei legale criticate, un singur creditor deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, ceea ce face inutilă consultarea adunării creditorilor pentru desemnarea unui administrator judiciar sau a unui lichidator ori pentru confirmarea celui provizoriu, din moment ce hotărârea s-ar putea lua în adunarea creditorilor numai cu majoritatea specială prevăzută de lege, și anume numai cu votul acestui creditor care deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor.

 Decizia Curții Constituționale nr. 197 din 31 martie 2015, publicată în M. Of. nr. 374 din 28 mai 2015

3. Scopul procedurii – instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență

Legea nr. 85/2006 – art. 2

Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Curtea a reținut că autoarea excepției susține, în esență, că textul de lege criticat încalcă dreptul de proprietate al debitorului asupra propriului patrimoniu.

Curtea a constatat că, potrivit prevederilor art. 2 din actul normativ criticat, scopul Legii nr. 85/2006 este instituirea unei proceduri pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență și, în același timp, asanarea mediului comercial, ceea ce corespunde obligației statului înscrise în art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție și nu este de natură a încălca dreptul de proprietate privată.

☞ *Decizia Curții Constituționale nr. 312 din 29 martie 2007, publicată în M. Of. nr. 301 din 7 mai 2007*

4. Scopul procedurii. Cerere de deschidere a procedurii insolvenței. Deschiderea procedurii simplificate și intrarea în faliment. Necesitatea probării faptului că debitoarea n-ar deține niciun bun¹

Legea nr. 85/2014 – art. 2, art. 38 alin. (2) lit. c) pct. 1, art. 5 pct. 47

Demersul judiciar al creditoarei DGRFP Cluj-Napoca vizează deschiderea procedurii insolvenței debitoarei pentru o creanță în sumă de 65.362 lei. În susținerea poziției sale procesuale, creditoarea a arătat, în esență, că deține titluri executorii pentru creanța solicitată, iar debitoarea, în raport de fondurile bănești disponibile, nu poate face față datoriilor exigibile, astfel că se impune deschiderea procedurii insolvenței potrivit dispozițiilor Legii nr. 85/2014. Legiuitorul român a instituit prin intermediul Legii nr. 85/2014 mai multe proceduri de preinsolvență, respectiv de insolvență, care sunt menite a asigura realizarea scopului stabilit prin art. 2 din Lege.

Potrivit art. 5 pct. 46 din Lege, *procedura generală* reprezintă „procedura de insolvență prevăzută de prezenta lege, prin care un debitor care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 38 alin. (1), fără a le îndeplini simul-

¹ Publicată în *Buletinul Jurisprudenței. Curtea de Apel Cluj 2015*, Ed. Universul Juridic, București, 2016, p. 380.

tan și pe cele de la art. 38 alin. (2), intră, după perioada de observație, succesiv, în procedura de reorganizare judiciară și în procedura falimentului sau, separat, numai în reorganizare judiciară ori doar în procedura falimentului”.

Conform pct. 47 al aceluiași articol, *procedura simplificată* reprezintă „procedura de insolvență prevăzută de prezenta lege, prin care debitorul care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 38 alin. (2) intră direct în procedura falimentului, fie odată cu deschiderea procedurii insolvenței, fie după o perioadă de observație de maximum 20 de zile, perioadă în care vor fi analizate elementele prevăzute la art. 38 alin. (2) lit. c) și d)”.

Potrivit art. 38 alin. (2) lit. c) pct. 1 din Legea nr. 85/2014, procedura simplificată prevăzută de prezentul capitol se aplică debitorilor aflați în stare de insolvență care fac parte din categoriile prevăzute la alin. (1) și nu dețin niciun bun în patrimoniul lor.

În speță, Curtea a constatat că nu există probe care să justifice la momentul analizării cererii de deschidere a procedurii insolvenței afirmația conform căreia debitoarea nu deține niciun bun în patrimoniul său, astfel că deschiderea procedurii simplificate, justificată pe prevederile art. 38 alin. (2) lit. c) pct. 1 din Legea nr. 85/2014, apare ca fiind nefondată. În consecință, Curtea a apreciat apelul declarat ca fiind fondat, iar, în temeiul art. 43 din Legea nr. 85/2014, l-a admis, a schimbat în parte hotărârea apelată în sensul că a dispus ca debitoarea să fie supusă procedurii generale de insolvență, iar nu procedurii simplificate, păstrând celelalte dispoziții ale hotărârii apelate.

☞ *Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, decizia civilă nr. 1602 din 23 noiembrie 2015*

5. Scopul procedurii – instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea creanței debitorului aflat în insolvență. Utilizarea procedurii de executare colectivă ca mijloc de soluționare a unui diferend dintre părți. Consecințe¹

Legea nr. 85/2006 – art. 31, raportat la art. 3 pct. 1, 6 și 12, art. 33 alin. (3)

Procedura insolvenței nu este o modalitate simplificată de soluționare a unei chestiuni litigioase, de orice natură, între părțile contractante, ea având un scop expres prevăzut de art. 2 din Legea nr. 85/2006, modificată, și anume instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea creanței debitorului aflat în insolvență, iar nu pentru stabilirea răspunderii contractuale a părților aflate în litigiu. De aceea, judecătorul-sindic nu poate soluționa pretențiile reciproce ale părților decurgând din interpretarea radical diferită a aceluiași contract, competența în acest sens revenind doar judecătorului de drept comun.

↳ *Curtea de Apel Timișoara, Secția a II-a civilă, decizia civilă nr. 2225 din 17 decembrie 2012*

Prin sentința civilă nr. 1330 din 7 iunie 2012 pronunțată în dosarul nr. 2532/30/2011 judecătorul-sindic din cadrul Tribunalului Timiș a admis contestațiile debitoarei SC G. SRL Lugoj, respingând atât cererea principală, formulată de creditoarea SC M. SRL Ghironda, cât și cererea conexă, formulată de creditoarea SC A. SRL Lugoj.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs creditoarele SC M. SRL Ghironda și SC A. SRL Lugoj, solicitând modificarea hotărârii atacate, în sensul admiterii cererii de deschidere a procedurii generale de insolvență față de societatea debitoare.

¹ Publicată în *Buletinul Jurisprudenței. Curtea de Apel Timișoara 2012*, Ed. Universul Juridic, București, 2013, pp. 251-258.

Prin decizia civilă nr. 2225 din 17 decembrie 2012, Curtea de Apel Timișoara a respins recursurile declarate de creditoarele SC M. SRL Ghironda și SC A. SRL Lugoj împotriva sentinței civile nr. 1330 din 7 iunie 2012 pronunțate de Tribunalul Timiș în contradictoriu cu debitoarea intimată SC G. SRL Lugoj.

Pentru a decide astfel, instanța de control judiciar a reținut că prin recursurile formulate societățile creditoare au susținut, în esență, că hotărârea atacată este netemeinică și nelegală întrucât cererile lor în mod greșit au fost respinse de tribunal, în speță fiind îndeplinite toate condițiile necesare deschiderii procedurii insolvenței intimătoare SC G. SRL Lugoj, în sensul că creanțele pe care le dețin față de aceasta sunt certe, lichide și exigibile, în quantum mai mare decât valoarea-prag impusă de lege. De asemenea, s-a afirmat că debitoarea se află în stare de insolvență și că în mod eronat judecătorul-sindic nu a mai analizat, după cum rezultă din chiar motivarea tribunalului, și îndeplinirea acestei condiții, necesară pentru declanșarea procedurii de executare colectivă.

Potrivit art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, modificată, prin creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței se înțelege creditorul a cărei creanță împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 90 de zile, iar conform pct. 1 al aceluiași articol, insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor exigibile, ea fiind prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 90 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori, prezumția fiind una relativă. Art. 31 din același act normativ statuează că orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii colective împotriva unui debitor prezumat în insolvență poate introduce o cerere introductivă, în care va preciza: a) quantumul și temeiul creanței; b) existența unei garanții reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii; c) existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului; d) declarația privind eventuala intenție de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puțin la nivel de principiu, modalitatea în care înțelege să participe la reorganizare, anexând, totodată,

documentele justificative ale creanței și ale actelor de constituire de garanții. Nu în ultimul rând, potrivit pct. 12 al art. 3, cuantumul minim al creanței, pentru a putea fi introdusă cererea creditorului, este de 45.000 lei, iar pentru salariați, de 6 salarii medii brute pe economie/salariat.

Ca atare, dispozițiile legale privind procedura insolvenței se aplică dacă sunt îndeplinite cele două condiții de fond prevăzute de art. 1 și art. 3 pct. 1 din legea amintită, respectiv debitorul să aibă calitatea de comerciant, să fie o societate agricolă, un grup de interes economic sau orice altă persoană juridică de drept privat care desfășoară și activități economice, iar debitorul să se afle în insolvență.

Debitoarea intimată este o societate comercială cu răspundere limitată și este știut faptul că societățile constituite cu respectarea formalităților prevăzute de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările ulterioare, au calitate de comerciant de la data înmatriculării în registrul comerțului.

Insolvența debitorului fiind o condiție a aplicării procedurii reglementate de Legea nr. 85/2006, modificată, cel care solicită declanșarea acestei proceduri trebuie să administreze dovezi din care să rezulte neplata la scadență a datoriilor și lipsa lichidităților, iar pentru a veni în sprijinul creditorilor, legiuitorul român, prin art. 3 pct. 1 lit. a), a prezumat starea de insolvență a patrimoniului debitorilor în situația în care aceștia, după 30 de zile de la scadență, nu au plătit datoria față de unul sau mai mulți creditori. Insolvența nu se caracterizează prin starea de fond generală proastă a afacerilor comerciantului în cauză sau existența unui pasiv mai mare decât activul patrimonial al debitorului chemat în judecată, adică insolvabilitatea sa, ci printr-o lipsă a fondurilor bănești necesare pentru acoperirea datoriilor exigibile. Încetarea plăților trebuie să aibă un caracter de generalitate și să constituie indiciul exterior și manifestarea dezordinii și neputinței comerciantului de a executa obligațiile scadente asumate, de unde rezultă că aceasta trebuie privită ca un fapt complex supus interpretării și aprecierii judecătorului-sindic, impunându-se o delimitare clară între conceptul de „insolvență” și cel de „insolvabilitate”.

Insolvența este strâns legată de incapacitatea de plată, privită ca încetare efectivă a plăților. Această incapacitate exprimă starea patrimoniului

debitorului, care face imposibilă plata datoriilor exigibile cu sumele de bani disponibile. Așadar, insolvența semnifică insuficiența reală a lichidităților, absența fondurilor bănești necesare plății obligațiilor scadente. Atunci când, indiferent din ce motiv, debitorul nu reușește să producă lichidități într-un ritm adaptat obligațiilor asumate (pentru că, spre exemplu, elementele active ale patrimoniului său nu sunt lichide sau, fiind investite în operații de lungă durată, nu pot fi afectate plății datoriilor), el se găsește în insolvență ca urmare a incapacității sale de a plăti, adică de a-și onora creditorii cu sumele pe care le datorează.

În conformitate cu Legea nr. 85/2006, modificată, creditorul nu poate declanșa procedura decât pentru creanțe certe, lichide și exigibile, condiții reglementate de art. 379 C. pr. civ., care se aplică, potrivit art. 149 din Lege, și în această materie, cel din urmă text statuând că dispozițiile Legii insolvenței se completează, în măsura compatibilității lor, cu cele ale Codului de procedură civilă, Codului civil și ale Regulamentului (CE) 1.346/2000 referitor la procedurile de insolvență, publicat în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 160 din 30 iunie 2000. Caracterul cert al creanței vizează atât existența acesteia, cât și cuantumul său, iar caracterul lichid al creanței presupune că întinderea acesteia, având ca obiect o sumă de bani, să fie determinată sau determinabilă. În plus, creanța trebuie să fie exigibilă, adică să fie ajunsă la scadență, condiții care nu sunt îndeplinite în speță.

Sub acest aspect, în mod corect judecătorul-sindic a reținut că din înscrisurile depuse la dosar de societățile creditoare nu rezultă că acestea ar deține o creanță certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 90 de zile al cărei cuantum este mai mare de 45.000 lei, împrejurare, de altfel, contestată de debitoare atât în primă instanță, cât și în recurs. Pe de altă parte, trebuie avută în vedere și împrejurarea că creditorii, inclusiv cei bugetari, vor putea solicita deschiderea procedurii insolvenței doar în cazul în care, după compensarea datoriilor reciproce, de orice natură, suma datorată acestora va depăși suma prevăzută la pct. 12 (art. 3 pct. 6 teza finală din Lege).

Este adevărat că, potrivit art. 10.1 din contractul de antrepriză generală și proiectare nr. 004 din 20 iunie 2008, încheiat între debitoarea intimată și recurenta SC M. SRL Ghiroda, pentru fiecare zi calendaristică de depășire a